

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยและราชอาณาจักรนอร์เวย์
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรนอร์เวย์ มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อ
การเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้
ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

- ๒ -

หมวด ๑

ขบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ ๑

ขบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑. อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามของส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ

๒. ภาษีทั้งปวงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดรวมของเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้

๓. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับโดยเฉพาะ ได้แก่

ก) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ
- ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีไทย”)

ข) ในกรณีประเทศนอร์เวย์

- ภาษีแห่งชาติเก็บจากเงินได้
- ภาษีมณฑลเทศบาลเก็บจากเงินได้
- ภาษีเทศบาลเก็บจากเงินได้
- ภาษีแห่งชาติที่เกี่ยวกับเงินได้จากการสำรวจและการแสวงประโยชน์จากแหล่งปิโตรเลียมใต้ทะเลและกิจกรรมต่างๆ และงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการใช้ท่อส่งปิโตรเลียมที่ผลิตได้ และ
- ภาษีแห่งชาติที่เก็บจากค่าตอบแทนสำหรับนักแสดงที่มีชื่อเสียงที่มีถิ่นที่อยู่

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า “ภาษีนอร์เวย์”)

๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญซึ่งใช้บังคับโดยรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งรัฐใดหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะได้แจ้งให้กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

หมวด ๒

บทนิยาม

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น
 - (ก) คำว่า “ประเทศไทย” หมายถึง ราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ทางทะเลซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดหรือต่อไปอาจกำหนดให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทย อาจใช้สิทธิเกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติภายในพื้นที่นั้นๆ ได้
 - (ข) คำว่า “ประเทศนอร์เวย์” หมายถึง ราชอาณาจักรนอร์เวย์และรวมถึงพื้นที่ใดๆ นอกเขตน่านน้ำของราชอาณาจักรนอร์เวย์ ซึ่งตามกฎหมายของนอร์เวย์และตามกฎหมายระหว่างประเทศ ราชอาณาจักรนอร์เวย์อาจใช้สิทธิที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้นๆ คำนี้ไม่รวมถึง Svalbard, Jan Mayen และเมืองขึ้นของนอร์เวย์ (“ไบแลนด์”)
 - (ค) คำว่า “รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง ประเทศไทย หรือประเทศนอร์เวย์ แล้วแต่บริบทจะกำหนด
 - (ง) คำว่า “บุคคล” รวมถึง บุคคลธรรมดา กองมรดกที่ยังมิได้แบ่ง บริษัทและคณะบุคคลใดๆ รวมทั้งหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีอากรที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง
 - (จ) คำว่า “บริษัท ” หมายถึง นิติบุคคลใดๆ หรือหน่วยใดๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี
 - (ฉ) คำว่า “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง” และ “วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง” หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
 - (ช) คำว่า “ภาษี” หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีนอร์เวย์เงินแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ซ) คำว่า “คนชาติ” หมายถึง

(๑) บุคคลธรรมดาใดๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(๒) นิติบุคคลใดๆ ทั้งหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพ
เช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ฌ) คำว่า “การจราจรระหว่างประเทศ” หมายถึง การขนส่งใดๆ โดยทางเรือ หรือทางอากาศยาน ยกเว้นกรณีเรือหรืออากาศยานซึ่งดำเนินการระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ญ) คำว่า “เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ” หมายถึง ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และในกรณีของประเทศนอร์เวย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

๒. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้ในเวลาใดๆ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ ให้มีความหมายตามที่คำนั้นมีอยู่ในเวลานั้นตามกฎหมายของรัฐนั้น ซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น ความหมายอื่นใดภายใต้การบังคับใช้กฎหมายภาษีของรัฐนั้นจะอยู่เหนือกว่าความหมายที่ได้นิยามไว้ภายใต้กฎหมายอื่นของรัฐนั้น

ข้อ ๔
ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า “ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง” หมายถึงบุคคลใดๆ ซึ่งภายใต้กฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่เสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่ก่อตั้ง สถานจัดการหรือ โดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน และรวมถึงรัฐนั้นและส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดๆ ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

๒. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญหรือถ้าบุคคลนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐใดรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลนั้นเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐหรือไม่เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ พยายามแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ นี้ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
๒. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ให้อ้างถึงโดยเฉพาะ
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ
 - (ช) ที่ทำการเพาะปลูกหรือไร่สวน และ
 - (ซ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคล ซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสำหรับบุคคลอื่น
๓. คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ให้อ้างรวมถึง
 - (ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือติดตั้ง หรือกิจกรรมตรวจควบคุม หรือให้คำปรึกษาเกี่ยวกับโครงการนั้น จะถือเป็นสถานประกอบการถาวรถ้าเพียงแต่ที่ตั้งหรือโครงการหรือกิจกรรมนั้น ได้ดำรงอยู่เป็นระยะเวลาเกินกว่า ๖ เดือน
 - (ข) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษา โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ซึ่งกิจกรรมในลักษณะนั้นดำเนินติดต่อกันสำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องกันภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ
๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า “สถานประกอบการถาวร” ไม่ให้ถือว่ารวมถึง
 - (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดง

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

(ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) รวมกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบ

๕. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ , ๒ และ ๓ ในกรณีที่บุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๓ กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลดังกล่าว

(ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจ เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะการซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น

(ข) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) ไม่มีอำนาจเช่นว่านั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีการควบคุมผลประโยชน์อยู่ในวิสาหกิจนั้น

๖. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนๆของข้อนี้อยู่ วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามิสถานประกอบการถาวรอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือรับประกันความเสี่ยงที่มีอยู่ภายในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางลูกจ้างหรือผ่านทางตัวแทน ซึ่งมีได้เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค ๗

๗. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจภายในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้า ทัวไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่า บุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำการอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน อย่างไรก็ตาม กรณีกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามของวิสาหกิจนั้น หรือในนามของวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีการควบคุมผลประโยชน์อยู่ในวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้ เว้นแต่บุคคลดังกล่าวจะสามารถพิสูจน์ได้ว่ากิจกรรมเหล่านั้นได้กระทำภายใต้เงื่อนไขของบริษัทที่ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน

๘. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรือถูกควบคุมโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

หมวด ๓

การเก็บภาษีจากเงินได้

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. คำว่า “อสังหาริมทรัพย์” ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดๆ จะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปศุสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เพื่อเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แהל่งแร่ และทรัพย์สินกรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยานจะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่าหรือการใช้ อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจตามที่กล่าวข้างต้น กำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรเท่านั้น

๒. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค ๑ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกันอย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและ การจัดการทั่วไป

ไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

๔. มิให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๕. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อนๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวร ให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปีๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

๖. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือ ทางอากาศ และผู้สินค้า

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น
๒. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษี
๓. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการใช้ จากความล่าช้า หรือการให้เช่าผู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือท้องแบน และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งผู้สินค้า) ซึ่งเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับเงินได้จากการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้ถือปฏิบัติตามความมุ่งประสงค์ของวรรค ๑ และ ๒ เสมือนเป็นเงินได้ที่ได้รับการดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ
๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ , ๒ และ ๓ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่มการเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย
๕. บทบัญญัติของวรรค ๑, ๓ และ ๔ ให้ใช้บังคับแก่เงินได้หรือกำไรที่ได้รับโดยการรวมกลุ่มธุรกิจขนส่งทางอากาศนอร์วีเจียน แคนนิช และสวีดิช ระบบสายการบินสแกนดิเนเวียน (SAS) แต่เพียงเฉพาะเงินได้หรือกำไรที่เป็นของ SAS Norge ASA หุ้นส่วนนอร์วีเจียนของระบบสายการบินสแกนดิเนเวียน (SAS) ตามสัดส่วนของหุ้นที่มีอยู่ในองค์กรนั้น

ข้อ ๕

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

๑. ในกรณีที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในกรณีใดกรณีหนึ่งได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ กำไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นกำไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้น ได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่ควรจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่ควรจะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งอาจปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้น ถ้ารัฐนั้นพิจารณาแล้วว่าเหมาะสม ในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร และหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ ๑๐

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นบริษัท ซึ่งถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ ๑๐ ของทุนของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผล

(ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่นๆ

วรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

๓. คำว่า “เงินปันผล” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่นๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องในหนี้อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไร รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทผู้ทำการจ่ายเงินเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ เช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่บังคับจัดเก็บภาษีใดๆจากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้น จะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะแปลความเป็นการป้องกันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการบังคับจัดเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้นจากการจำหน่ายเงินกำไรโดยสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นตามอัตราที่ได้มีการตกลงไว้ในวรรค ๒ (ก) ของข้อนี้

ข้อ ๑๑

ดอกเบีย

๑. ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ดอกเบียเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งดอกเบียนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบียเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ถ้าดอกเบียนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนดอกเบียทั้งสิ้น ในกรณีอื่นๆ

๓. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ดอกเบียที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายเนื่องจากการกู้ยืมเงินที่กระทำโดย หรือคำประกันหรือประกันความเสี่ยงโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า “รัฐบาล”

(ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและให้รวมถึง

(๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๒) ธนาคารเพื่อการส่งออก-นำเข้าแห่งประเทศไทย

(๓) ธนาคารออมสิน

(๔) ธนาคารอาคารสงเคราะห์

(๕) ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

(๖) กระทรวงหรือกรมใดๆ

(๗) นิติบุคคลใดๆซึ่งรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยเป็นเจ้าของทั้งหมด

(๘) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือองค์กรตามกฎหมายใดๆ และ

(๙) สถาบันใดๆตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

- (ข) ในกรณีของประเทศนอร์เวย์ หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรนอร์เวย์และให้รวมถึง
- (๑) ธนาคารกลางของประเทศนอร์เวย์
 - (๒) กองทุนปีโตรเลียมของรัฐบาลนอร์เวย์
 - (๓) กองทุนประกันภัยแห่งชาติ
 - (๔) สถาบันค้ำประกันสำหรับสินเชื่อเพื่อการส่งออกของนอร์เวย์ และเอ/เอส เอ็กซ์พอร์ตไฟแนนซ์ แต่เพียงเฉพาะการกู้ยืมเงินหรือดอกเบี้ยที่ได้รับการค้ำประกันหรือประกันความเสี่ยง โดยรัฐบาลนอร์เวย์ หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของนอร์เวย์
 - (๕) องค์การตามกฎหมายใดๆหรือสถาบันใดๆที่รัฐบาลนอร์เวย์เป็นเจ้าของทั้งหมด
 - (๖) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใดๆ และ
 - (๗) สถาบันใดๆตามที่อาจตกลงกันเป็นคราวๆระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

๔. คำว่า “ ดอกเบี้ย ” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องในหนี้ทุกชนิดไม่ว่าจะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระเงินล่าช้าจะไม่ถือเป็นดอกเบี้ยเพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่อีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิเรียกร้องในหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของ ข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๖. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งนี่ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็น ภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นนั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องในหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์ใดๆ

(ข) ร้อยละ ๑๐ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

(ค) ร้อยละ ๑๕ ของจำนวนคำสิทธิอื่นๆ

๓. คำว่า “คำสิทธิ” ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทปที่ใช้เพื่อการเผยแพร่ทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบ หรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อเสนอเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจหรือในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับ แล้วแต่กรณี

๕. ค่าสิทธิจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือ ไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธินั้นเกิดขึ้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๖. ในกรณีที่โดยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายค่าสิทธิแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนที่พึงตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้ยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆแห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๖ และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือ อากาศยาน หรือตู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือทอ้งแบน และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องสำหรับการขนส่งตู้สินค้า) ที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือ อากาศยาน หรือตู้สินค้าเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

๔. ผลได้ที่บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายหุ้นหรือสิทธิอื่นๆ ในบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสิทธิในการซื้อขายหุ้น หรือเครื่องมือทางการเงินอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับหุ้นหรือสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นถ้าเพียงแต่ผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นในระยะเวลาใดๆระหว่างห้าปีก่อนที่จะมีการจำหน่ายหุ้น สิทธิในการซื้อขายหุ้น หรือเครื่องมือทางการเงิน

๕. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆนอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรคก่อนๆ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

๑. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น อย่างไรก็ดี เงินได้เช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้า

(ก) บุคคลธรรมดานั้นอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า ๙๐ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ หรือ

(ข) บุคคลธรรมดานั้นมีฐานประกอบการประจำโดยปกติอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น

แต่เพียงจำนวนเงินได้ซึ่งเกิดจากการให้บริการที่ได้กระทำในอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

๒. คำว่า “บริการวิชาชีพ” ให้อ้างถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษาหรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ ๑๕

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖ , ๑๘ และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากมีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับเงินได้ออยู่ในอีกรัฐหนึ่ง สำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๑๘๓ วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง

๓. บทบัญญัติของวรรค ๒ จะไม่ใช่บังคับกับค่าตอบแทนที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งในวรรคนี้เรียกว่า “ลูกจ้าง” และจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในกรณีที่

(ก) ลูกจ้างได้ให้บริการในระหว่างเวลาการทำงานนั้นแก่บุคคลอื่นนอกเหนือจากนายจ้าง ผู้ซึ่งดูแล แนะนำหรือควบคุม โดยตรงหรือโดยทางอ้อมเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติงานในการให้บริการเหล่านั้น และ

(ข) นายจ้างไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับการบรรลุผลสำเร็จของงานที่ให้บริการนั้น

๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือ หรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้กับทะเบียนเรือนานาชาตินอร์วีเจียน (NIS) ค่าตอบแทนนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น

๕. ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในอากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ โดยกลุ่มธุรกิจระบบสายการบินสแกนดิเนเวียน (SAS) ค่าตอบแทนนั้นจะเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้รับเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๖

คำปวยการของกรรมการ

คำปวยการของกรรมการและการจ่ายอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะที่เป็น หรือในนามของ สมาชิกในคณะกรรมการหรือในหน่วยงานอันคล้ายคลึงกันของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยูหรือโทรทัศน์ หรือ นักดนตรี หรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะนักแสดงหรือนักกีฬานั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่นแม้จะมีบทบัญญัติของข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕ เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาเกิดขึ้น
๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมซึ่งกระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งโดยนักแสดงหรือนักกีฬา หรือจัดให้มีขึ้นโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้นหรือวิสาหกิจที่จัดกิจกรรมนั้นแล้วแต่กรณี ได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น องค์การตามกฎหมายหรือส่วนราชการใดๆของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ เงินได้นั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐซึ่งนักแสดง นักกีฬา หรือวิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๘

เงินบำนาญ เงินปี การจ่ายเงินภายใต้ระบบประกันสังคม และเงินค่าเลี้ยงดู

๑. เงินบำนาญ (รวมถึง เงินบำนาญรัฐบาล และการจ่ายเงินภายใต้ระบบประกันสังคม) และเงินปี ที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. คำว่า “เงินปี ” หมายถึง จำนวนเงินที่กำหนดไว้ซึ่งจ่ายให้แก่บุคคลธรรมดาเป็นระยะๆตามระยะเวลาที่กำหนดระหว่างที่มีชีวิตอยู่ หรือระหว่างระยะเวลาที่กำหนดไว้หรือที่พึงกำหนดได้แน่นอน ภายใต้ข้อผูกพันที่จะต้องจ่ายเงินเพื่อเป็นการตอบแทนที่เพียงพอและครบตามจำนวนเงินหรือมูลค่าที่คิดเป็นเงิน
๓. เงินค่าเลี้ยงดูและการจ่ายเงินเพื่อการครองชีพอื่นๆที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เงินค่าเลี้ยงดูใดๆ หรือการจ่ายเงินเพื่อการครองชีพอื่นๆที่จ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จนถึงจำนวนที่ไม่ยอมให้หักลดหย่อนเพื่อบรรเทาภาระแก่ผู้จ่ายได้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเท่านั้น

ข้อ ๑๕

งานรัฐบาล

๑. (ก) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญ ที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่อุทยาน หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการให้บริการนั้นเกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

๒. บทบัญญัติของข้อ ๑๕ , ๑๖ และ ๑๗ จะใช้บังคับกับเงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นๆที่คล้ายคลึงกันนอกเหนือจากเงินบำนาญ ในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

๑. การจ่ายเงินซึ่งนักศึกษาหรือผู้ฝึกงานธุรกิจผู้ซึ่งในทันทีก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรม ได้รับเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรมของผู้นั้น จะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถ้าการจ่ายเงินนั้นเกิดขึ้นจากแหล่งภายนอก รัฐนั้น

๒. ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินอุดหนุน ทุนเล่าเรียนและค่าตอบแทนจากการจ้างงานนอกเหนือจากรอค ๑ นักศึกษาหรือผู้ฝึกงานธุรกิจที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๑ จะได้รับสิทธิการยกเว้น การบรรเทา หรือการลดหย่อน เกี่ยวกับภาษีในระหว่างการศึกษาหรือการอบรมดังกล่าวเช่นเดียวกับที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐซึ่งนักศึกษานั้นไปเยือนจะพึงได้รับ อย่างไรก็ดี ถ้าการยกเว้น การบรรเทา หรือการลดหย่อนเช่นว่านั้นอยู่ภายใต้ข้อจำกัดตามกฎหมายภายในที่ขึ้นอยู่กับระยะเวลาของการเยือน ข้อจำกัดเหล่านั้นจะนำมาใช้บังคับ

ข้อ ๒๑

กิจกรรมนอกชายฝั่ง

๑. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นใดของอนุสัญญา
๒. บุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และประกอบกิจกรรมนอกชายฝั่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินและทรัพยากรธรรมชาติที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ตามวรรค ๓ และ ๔ ของข้อนี้ ให้ถือว่าการประกอบกิจกรรมเหล่านั้นเป็นการประกอบธุรกิจ ในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และจะเก็บภาษีได้ตามข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ แล้วแต่กรณี
๓. บทบัญญัติของวรรค ๒ และอนุวรรค (ข) ของวรรค ๖ จะไม่ใช้บังคับในกรณีที่การประกอบกิจกรรมนั้นได้ดำเนินไปเป็นระยะเวลารวมกันไม่เกิน ๓๐ วัน ในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ อย่างไรก็ตาม เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้
 - (ก) การประกอบกิจกรรมโดยวิสาหกิจหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับวิสาหกิจอื่น จะถือว่าเป็นการประกอบกิจกรรมโดยวิสาหกิจซึ่งมีความสัมพันธ์กันนั้น ถ้ากิจกรรมดังกล่าวมีลักษณะเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่กับกิจกรรมที่ดำเนินการโดยวิสาหกิจที่กล่าวถึงครั้งหลัง
 - (ข) วิสาหกิจสองแห่งจะถือว่ามีความสัมพันธ์กัน ถ้าวิสาหกิจแห่งหนึ่งถูกควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมโดยวิสาหกิจอื่น หรือวิสาหกิจทั้งสองแห่งถูกควบคุมโดยตรงหรือโดยทางอ้อม โดยบุคคลที่สามเพียงบุคคลเดียวหรือหลายบุคคล
๔. ถ้าไรที่ได้รับโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการขนส่งสัมภาระหรือบุคลากรไปยังสถานที่หนึ่งหรือระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินและทรัพยากรธรรมชาติ หรือจากการดำเนินกิจการเรือลากจูงและเรืออื่นๆ ซึ่งเป็นส่วนประกอบของกิจกรรมเช่นว่านั้น ภายใต้บังคับของข้อ ๘ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่เท่านั้น ยกเว้นในกรณีที่เรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้นได้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศ บทบัญญัติของวรรคนี้จะไม่นำมาใช้บังคับ ถ้าเรือหรืออากาศยานได้ดำเนินการโดยสถานประกอบการถาวรตามความหมายของข้อ ๕ ในกรณีนี้จะนำบทบัญญัติของข้อ ๗ มาใช้บังคับ

๕. (ก) ภายใต้บังคับอนุวรรค (ข) ของวรรคนี้ เงินเดือน ค่าจ้างและค่าตอบแทนอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินและทรัพยากรธรรมชาติที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จนถึงขนาดที่ว่าหน้าที่นั้นได้กระทำนอกชายฝั่งของอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนเช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเท่านั้น ถ้าการจ้างงานได้กระทำนอกชายฝั่งเพื่อนายจ้างที่มีได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นและมีเงื่อนไขว่าการจ้างงานได้กระทำสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาารวมกัน ไม่เกิน ๓๐ วัน ในระยะเวลาสิบสองเดือนใดๆ

(ข) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการขนส่งสัมภาระหรือบุคลากรไปยังสถานที่หนึ่งหรือระหว่างสถานที่ต่างๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งประกอบกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินและทรัพยากรธรรมชาติ หรือในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในเรือลากจูงหรือเรืออื่นๆซึ่งได้ดำเนินการเป็นส่วนประกอบของกิจกรรมเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้ตาม ข้อ ๑๕

๖. ผลได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการจำหน่าย

(ก) สิทธิในการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์ หรือ

(ข) ทรัพย์สินที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และที่ใช้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินและทรัพยากรธรรมชาติที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ค) หุ่นที่มีมูลค่าหรือมีส่วนเกินของมูลค่า โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมจากสิทธิหรือทรัพย์สิน เช่นว่านั้น หรือจากทรัพย์สินและสิทธิเช่นว่านั้นรวมกัน

อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง

ในวรรคนี้ “สิทธิในการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์” หมายถึงสิทธิในทรัพย์สินที่จะเกิดขึ้นจากการสำรวจหรือการแสวงประโยชน์เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวดินและทรัพยากรธรรมชาติในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมถึงสิทธิที่จะมีส่วนได้ส่วนเสียหรือได้รับผลประโยชน์ในทรัพย์สินเช่นว่านั้น

ข้อ ๒๒
เงินได้อื่นๆ

๑. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของอนุสัญญาฯ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่นำมาใช้บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ ตามที่บัญญัติไว้ในวรรค ๒ ของข้อ ๖ ถ้าผู้รับเงินได้เช่นว่านั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐนั้น หรือประกอบการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่จ่ายไปนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านั้นจะใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี
๓. แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อนๆ ของอนุสัญญาฯ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

หมวด ๔

วิธีการจัดการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ ๒๓

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

๑. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ได้รับการบรรเทาภาระจากการเก็บภาษีซ้อนตามวรรคต่อไปของข้อนี้

๒. ในประเทศไทย ภาษีที่พึงชำระในประเทศนอร์เวย์ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรที่ได้รับในประเทศนอร์เวย์ จะยอมให้ถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีใดๆที่พึงชำระในประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรนั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีที่พึงชำระในประเทศไทยตามที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะมีการให้เครดิต ตามจำนวนที่เหมาะสมกับรายการเงินได้หรือกำไรเช่นว่านั้น

๓. ในประเทศนอร์เวย์ การเก็บภาษีซ้อนจะได้รับการจัดโดย

(ก) ตามบทบัญญัติของกฎหมายของประเทศนอร์เวย์ที่เกี่ยวกับการยอมให้นำภาษีที่พึงชำระในดินแดนภายนอกประเทศนอร์เวย์มาถือเป็นเครดิตหักออกจากภาษีนอร์เวย์เงิน (ซึ่งจะไม่กระทบต่อหลักการโดยทั่วไปของเรื่องนี้) ในกรณีที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศนอร์เวย์ได้รับเงินได้ซึ่งตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทย ประเทศนอร์เวย์จะยอมให้หักออกจากภาษีที่เก็บจากเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่นั้น เป็นจำนวนเท่ากับภาษีเงินได้ที่ได้ชำระไว้ในประเทศไทย

อย่างไรก็ตาม การหักเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีเงินได้ที่สอดคล้องกับจำนวนเงินได้ที่อาจเก็บภาษีได้จากประเทศไทยตามที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะมีการหักนั้น

(ข) ในกรณีที่ตามบทบัญญัติใดๆของอนุสัญญา เงินได้ที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศนอร์เวย์ได้รับยกเว้นภาษีในประเทศนอร์เวย์ อย่างไรก็ตามประเทศนอร์เวย์อาจรวมเงินได้เช่นว่านั้นในฐานะภาษี แต่จะยอมให้นำภาษีเงินได้ของจำนวนเงินได้ที่ได้รับจากประเทศไทยมาหักออกจากภาษีนอร์เวย์ที่เก็บจากเงินได้

(ค) ในกรณีที่มีคำร้องจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยไปยังเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศนอร์เวย์ ระบุการลงทุนเฉพาะอย่างในประเทศไทยว่าเป็น โครงการเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ได้รับอนุมัติ ภาษีไทยที่ได้กล่าวไว้ในอนุวรรค ๓(ก) ของข้อนี้ โดยความเห็นชอบของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจนอร์เวย์นั้น ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนภาษีซึ่งภายใต้กฎหมายของประเทศไทยและตามอนุสัญญานี้ ฟังได้ชำระเป็นภาษีเงินได้ แต่ได้รับการยกเว้นเพื่อเป็นสิ่งจูงใจทางภาษีภายใต้กฎหมายของประเทศไทยเพื่อส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

(ง) อนุวรรค ๓ (ค) จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินได้ที่ได้รับในเวลาใดๆ ใน ๑๐ ปีเงินได้แรกในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ซึ่งอนุสัญญานี้มีผลบังคับตามอนุวรรค (ข) ของข้อ ๒๘ และในปีเงินได้ใดๆ หลังจากนั้น ซึ่งอาจตกลงกัน โดยการแลกเปลี่ยนหนังสือเพื่อความมุ่งประสงค์นี้ โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรนอร์เวย์และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(จ) ในกรณีที่เงินได้ที่ได้รับการบรรเทาจากภาระภาษีนอร์เวย์ภายใต้บทบัญญัติใดๆ ของอนุสัญญานี้ บุคคลธรรมดาผู้ต้องเสียภาษีในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ดังกล่าวภายใต้กฎหมายที่ใช้บังคับในประเทศไทย โดยการระบุนจำนวนเงินได้ซึ่งถูกส่งไปหรือได้รับในประเทศไทย และไม่มีการระบุถึงจำนวนเต็มของเงินได้นั้น การบรรเทาภาระที่จะยอมให้ภายใต้อนุสัญญานี้ในประเทศนอร์เวย์ จะใช้กับเงินได้เฉพาะที่ได้เสียภาษีไว้ในประเทศไทยเท่านั้น

หมวด ๕

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ ๒๔

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆหรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดตามกฎหมายใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่ง โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับผู้มีถิ่นที่อยู่ ถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 1 บทบัญญัตินี้จะใช้บังคับแก่บุคคลซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย

๒. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลความเป็น การผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลดใดๆเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอากรอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

๓. เว้นแต่ในกรณีบทบัญญัติของข้อ ๕ วรรค ๗ ของข้อ ๑๑ หรือวรรค ๖ ของข้อ ๑๒ ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการชำระอื่นๆที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าที่พึงเสียภาษีของวิสาหกิจเช่นว่านั้น จะยอมให้หักได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกันเสมือนว่าจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งมีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆหรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมายใดๆเกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

๕. บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๕

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจ ยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐแต่ละรัฐนั้น หรือถ้ากรณีของบุคคลผู้นั้นอยู่ภายใต้วรรค ๑ ของข้อ ๒๔ ก็ให้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนเป็นคนชาติ คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในเวลา ๓ ปี นับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดการปฏิบัติทางภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ จะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยาก หรือข้อสงสัยใดๆอันเกิดขึ้นเนื่องจากการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใดๆที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ อาจติดต่อซึ่งกันและกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้บรรลุความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆนั้น

ข้อ ๒๖

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตาม บทบัญญัติของอนุสัญญานี้ หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐซึ่งเกี่ยวกับภาษีที่ได้เรียก เก็บโดยรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐเท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ การแลกเปลี่ยนข้อ เสนอที่จะใช้บังคับกับทุกประเภทและรายละเอียดภาษีและไม่ถูกจำกัดโดยข้อ ๑ ข้อสนเทศใดๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคล หรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับใช้หรือการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้อง หรือการชี้ขาดคำ อุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่เรียกเก็บในนามของรัฐนั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นนั้นจะใช้ข้อ เสนอเช่นนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศใน กระบวนการพิจารณาในศาลหรือในการวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
๒. ไม่มีกรณีใด ที่จะแปลความหมายบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งรัฐใด ให้ต้อง
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหาร ของ รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศ ซึ่งการเปิดเผยดังกล่าวจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน)

ข้อ ๒๗

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการราชการของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

หมวด ๖
บทบัญญัติสุดท้าย
ข้อ ๒๘
การเริ่มใช้บังคับ

๑. รัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐจะแจ้งให้อีกฝ่ายหนึ่งทราบว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดตามกฎหมายของรัฐนั้นเพื่อที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้เรียบร้อยแล้ว

๒. อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้ในวันที่มีการแจ้งครั้งหลังและจะมีผลบังคับใช้

(ก) ในประเทศไทย

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่จ่ายหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม ในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆที่เก็บจากเงินได้สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้

(ข) ในประเทศนอร์เวย์

ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่เกี่ยวข้องกับปีปฏิทิน (รวมถึงรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในปีดังกล่าว) ถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้และปีต่อไป

๓. อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรนอร์เวย์และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน ได้ลงนามกัน ณ กรุงทพฯ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๐๗ จะไม่มีผลใช้บังคับนับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ตามวรรค ๒ ของข้อนี้

ข้อ ๒๕
การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลบังคับใช้ตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐหนึ่งอาจแจ้งการเลิกใช้อนุสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรแก่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยวิธีทางการทูต ในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายน ในปีปฏิทินใดๆที่เริ่มต้นหลังจากพ้นกำหนดระยะเวลา ๕ ปี นับจากวันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้

ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับใช้

(ก) ในประเทศไทย

(๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่จ่ายหรือส่งในหรือนำส่งในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากวันที่มีการแจ้งการเลิกใช้

(๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่นๆ ที่เก็บจากเงินได้ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินถัดจากวันที่มีการแจ้งการเลิกใช้

(ข) ในประเทศนอร์เวย์ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่เกี่ยวข้องกับปีปฏิทิน (รวมถึงรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในปีดังกล่าว) ถัดจากปีที่มีการแจ้งการเลิกใช้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2003 แห่งคริสต์ศักราช โดยแต่ละฉบับเป็นภาษาอังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(สุรเกียรติ์ เสถียรไทย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรนอร์เวย์

(รักเนอร์ เบร์เตย์ รุน)

เอกอัครราชทูต

พิธีสาร

ในการลงนามในอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยและราชอาณาจักรนอร์เวย์ เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ผู้ลงนามได้ตกลงว่า บทบัญญัติต่อไปนี้จะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

๑. ตามข้อ ๗ เป็นที่เข้าใจว่าไม่มีข้อความใดในข้อนี้จะกระทบต่อการบังคับใช้กฎหมายภาษีใดๆของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ที่เกี่ยวกับการประเมินภาษีของบุคคลในกรณีที่ข้อสนเทศที่เจ้าหน้าที่ภาษีของรัฐนั้นมีอยู่ไม่เพียงพอที่จะพิจารณากำไรที่พึงเสียภาษีของบุคคลนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าผลลัพธ์ที่ได้จะต้องสอดคล้องกับหลักการที่มีอยู่ในข้อนี้

๒. ตามวรรค ๒ ของข้อ ๘ เป็นที่เข้าใจว่าหากรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งใช้อัตรากำไรที่ต่ำกว่ากับเงินได้ซึ่งวิสาหกิจของรัฐที่สามได้รับจากการดำเนินกิจการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ ดังนั้น อัตรากำไรที่ต่ำกว่าเช่นนั้นจะนำมาบังคับใช้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งด้วย

๓. คำว่า “ กำไร ” ในข้อ ๗ และ ๘ จะหมายถึงเงินได้หรือกำไร

๔. ตามวรรค ๒ ของข้อ ๑๑ ถ้าหลังจากได้มีการลงนามในอนุสัญญานี้แล้ว รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้ทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนกับรัฐที่สาม ซึ่งภาษีที่เก็บจากดอกเบี้ยตามที่ได้ตกลงกันเป็นอัตรากำไรที่ต่ำกว่าในอนุสัญญานี้ ดังนั้น อัตรากำไรที่ต่ำกว่าเช่นนั้นจะนำมาใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งด้วย

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องได้ลงนามในพิธีสารนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2003 แห่งคริสต์ศักราช

โดยแต่ละฉบับเป็นภาษาอังกฤษ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

(สุรเกียรติ์ เสถียรไทย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรนอร์เวย์

(รักเนอร์ เบร์เตย์ รุน)

เอกอัครราชทูต